ДЕБЮТ

https://doi.org/10.33608/0236-1477.2024.06.61-70
УДК 821.161.2-091.09:323.1(477)

Марія ПАНФЬОРОВА, аспірантка
Національний університет «Києво-Могилянська академія»
вул. Г. Сковороди, 2, м. Київ, 04070
e-mail: m.panfiorova@ukma.edu.ua
ORCID https://orcid.org/0000-0003-3328-0304

ШИПІНГ ЯК СТРАТЕГІЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ

У статті запропоновано визначення фанатської практики шипінгу як стратегії інтерпретації, що передбачає прочитання стосунків між двома й більше вигаданими персонажами (чи реальними особами) як романтичних і/або сексуальних. Розглянуто приклади застосування цієї стратегії щодо першотексту під час написання фанфікшну. Продемонстровано, як шипінг може використовуватися у процесі фікційного моделювання життя реальних осіб. Зроблено висновок, що шипінг є одним із інструментів інтерпретації, однак його застосування комплексне й почасти зумовлене іншими чинниками, зокрема національною ідентичністю реципієнта.

Ключові слова: *фанфікшн, фанатство, читач, фанфікшн про реальних осіб, українська література, рецептивна естетика, національна ідентичність.*

Наприкінці фентезійного роману «Зірки й кістки» Ірини Грабовської, першої частини циклу «Замок з кришталю», принцеса Мейрі клянеться вбити свого новоспеченого чоловіка Янна ес Аррвора. Попри зловісність цієї обіцянки, багато читачів не полишають надії, що наприкінці циклу Янн та Мейрі залишаться разом. Водночас

Цитування: *Панфьорова М.* Шипінг як стратегія інтерпретації // Слово і Час. 2024. № 6 (738). С. 61—70. https://doi.org/10.33608/0236-1477.2024.06.61-70

© Видавець ВД «Академперіодика» НАН України, 2024. Стаття опублікована на умовах відкритого доступу за ліцензією CC BY-NC-ND license (https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

інші читачі впевнені, що Янн врешті зійдеться з фрейліною Моною чи лицарем Ольєром.

Подібна структура стосунків між персонажами — не нове явище для популярної літератури, але лишається відкритим питання про те, що саме змушує читачів зосереджуватися лише на одному з багатьох потенційних напрямів розвитку романтичної лінії і домислювати, моделювати її розвиток. У фанатських спільнотах (фандомах) це явище має назву «шипінг» (shipping); в українських колах його зрідка називають «шипшиною».

Дослідники фанатської культури, які розглядали питання шипінгу в своїх працях, нечасто дають йому повне визначення, зокрема через неусталеність поняття у фандомних колах. Вікторія Ґонзалес [6] і Ґемма Боте [1] у своїх статтях обмежувалися лише скороченим визначенням шипінгу як тенденції до парування двох вигаданих персонажів. В Україні фанатські студії ще не набули належного поширення, а серед тих небагатьох досліджень, які були опубліковані, жодне не стосується безпосередньо шипінгу.

Овен Перрі визначає шипінг як «спекулятивний метод у фанфікшні, що дозволяє створювати нові еротичні стосунки між персонажами та знаменитостями, які не знаходять обґрунтування в офіційних наративах та першотекстах»[1] [9, 127], і розглядає шипінг як продуктивну й субверсивну мистецьку практику [9, 145—146]. Це визначення, однак, не є вичерпним, бо фокусується на «необґрунтованості» стосунків між персонажами, не лише ігноруючи велику кількість шиперських практик, спрямованих на дискусії навколо романтичних взаємин між героями та обґрунтування їх, а й повністю відриваючи персонажів від їхнього контексту.

Проблемною є також відносна новизна терміна, попри тривале існування самого явища. Генрі Дженкінс у своїй основоположній праці «Textual Poachers» фокусується лише на слеші (тип шипінгу, зосереджений на паруванні парсонажів-чоловіків), який він визначає передусім як жанр фанфікшну [8, 190—227]. Історично саме слеш залишався в центрі уваги аналітичних студій (окремі приклади у цій статті теж спиратимуться на гомосексуальні чоловічі пари), проте варто зважати, що шипінг є загалом ширшим поняттям і передбачає різноманітні інтерпретації.

Жодне із розглянутих визначень не варто вважати вичерпним: «парування» є занадто нечітким поняттям, а окреслення шипінгу лише як жанру фанфікшну не враховує інтермедійності явища. Саме тому пропоную розглядати шипінг як стратегію інтерпретації, що передбачає прочитання стосунків (і подальше їх моделювання) між двома й більше вигаданими персонажами (чи реальними особами) як романтичних і/або сексуальних. Такий підхід дасть можливість охопити не лише ядро поняття, а й маргінеси, зокрема поліаморні романтичні стосунки й пари,

[1] Тут і далі переклад мій.

прототипами яких є реальні історичні чи медійні особи. (Без сумніву, аби бути можливими об'єктами шипінгу, ці реальні особи мусять спершу стати персонажами, про що йтиметься далі.) Отже, доречно визначати шипінг як стратегію інтерпретації, бо така дефініція є досить чіткою і водночас не суперечить функціональним особливостям явища у фанатських спільнотах.

Поняття «стратегія інтерпретації» запропонував американський критик Стенлі Фіш у контексті явища інтерпретаційної спільноти, вперше акцентованого в есеї «Interpreting the "Variorum"». Інтерпретаційна спільнота складається з читачів, що мають однакові стратегії щодо аналізу й опису текстів і визначення інтенцій їх тлумачень [5, 483]. Існування інтерпретаційних спільнот — це те, що вможливлює однакові (чи принаймні схожі) інтерпретації в радикальній читацько-орієнтованій теорії С. Фіша, згідно з якою текст не існує об'єктивно, поза його інтерпретаціями.

Теорія інтерпретаційних спільнот виявилася дуже плідною для фанатських студій. Г. Дженкінс застосовував це поняття щодо фанатських спільнот [8, 2]; Крістіна Буссе, у свою чергу, відзначила особливу продуктивність Фішевої теорії саме щодо цих спільнот, оскільки замість конструювання абстрактних читачів або спостереження за дуже обмеженою читацькою групою, дослідники можуть відстежити, як велика кількість читачів реагує на один і той самий текст [3, 109].

Попри це, підхід не позбавлений критики. Метт Гіллз указує на те, що більшість теорій, інтерпретаційної спільноти зокрема, передбачають погляд на фанатську спільноту як на вже сформовану, безвідносно до її виникнення [7, 31]. Окрім того, будь-яке застосування готових наукових теорій наражає на вписування фанатської культури в рамки академічних стандартів і створення хибних дихотомій: хороше / погане, прийнятне / субверсивне [7, 12]. Треба розуміти, що будь-яка фанатська культура є самобутньою і функціонує за власними правилами.

С. Фіш формулює такі тези: 1) стратегії інтерпретації передують процесу читання, текст постає під їх впливом, а не навпаки [5, 481]; 2) застосування схожого набору стратегій до різних текстів породжує схожі тексти [5, 481—482]; 3) усі стратегії інтерпретації є набутими, ми набуваємо й відкидаємо їх протягом життя [5, 484]. Згідно з Г. Дженкінсом, фанатські спільноти як інтерпретаційні не є гомогенними щодо своїх інтерпретацій, дискусія є невід'ємною частиною фандому. Але для підтримки релевантної дискусії необхідно мати спільний набір інтерпретаційних припущень і тотожний термінологічний апарат, що окреслює певний «правильний» спосіб читання. Перебуваючи у спільноті, фанат навчається цього «правильного» способу [8, 91], іншими словами — набуває нових стратегій.

Інтерпретаційні спільноти не є статичними формаціями [5, 484]. Вони постають і занепадають, а їхні члени постійно мігрують між ними, так само як фанати часто перебувають у кількох фандомах одночасно або ж покидають один заради нової зацікавленості. У цьому процесі стратегії

інтерпретації почасти виявляються стабільнішими за спільноти. У своєму есеї про попслеш К. Буссе зазначила, що стратегії аналізу, які стосуються фанфіків про реальних осіб (real person fiction, RPF), мало чим відрізняються від інтерпретацій, наприклад, телевізійних серіалів [2, 48]. Із міграцією фанатів між спільнотами відбувається також міграція стратегій інтерпретацій.

У цьому контексті треба з'ясувати питання: як саме шипінг як стратегія інтерпретації має передувати процесу читання, якщо ця практика опирається на тлумачення конкретних стосунків? як можливо співпереживати персонажам, не знаючи про їхнє існування? Варто зазначити, що предметом нашого обговорення є не окремі інтерпретації одного твору, а радше практики, що зумовлюють ці інтерпретації. Наприклад, читач, занурений у троп «від ворогів до коханців», буде схильний до того, аби тлумачити будь-який антагонізм між персонажами як базис для романтичних стосунків. Тобто «Герміона та Драко можуть бути цікавою парою» — це інтерпретація серії про Гаррі Поттера, поширена між членами субспільноти шиперів Драміони. Ідея «від ворогів до коханців» є ширшою за окремий фандом і є вживаним інструментом шиперства.

Безпосередні приклади інтерпретаційної практики можна спостерігати у фанфікшні. Як уже було зазначено, продукування текстів є основою поняття інтерпретаційної спільноти. Текстовий аналіз і справді є важливою частиною шипінгу [3, 110], проте фанфікшн у цьому процесі виконує подвійну роль. Фанфік, з одного боку, є жанром критики — сукупністю стратегій моделювання поведінки певної пари персонажів у межах (або поза межами) канону; з другого, — літературним текстом, а отже, потребує інтерпретації. Читач фанфікшну має володіти певним уявленням про поширені фанатські практики, аби цілком його розуміти.

Розгляньмо приклади. «Трави і пір'я» за авторством Stanislaw_NAST [13] — це фанфік на основі фентезійної книги І. Грабовської, про яку йшлося на початку статті. За сюжетом роману, лицар Ольєр почуває закоханість до княжича Янна, проте приховує її через внутрішню гомофобію та стигму щодо одностатевих стосунків у його соціокультурному середовищі. Сам Янн не знає про ці почуття (він також має власну заплутану романтичну лінію з принцесою Мейрі), тож кохання лишається нерозділеним у першотексті. У фанфіку Ольєр та Янн стають парою. Хоча текст зосереджений суто на емоціях персонажів, а не на конструюванні конкретної сюжетної ситуації, що звела їх разом, функція обґрунтування стосунків виконується: 1) лунає фраза про те, що час із Ольєром допомагає Янну «не думати про Мейрі» [13], тобто автор відчував потребу хоча б одним реченням пояснити відсутність іншого романтичного інтересу; 2) фанфік «вписаний» у першотекст, у ньому використана термінологія й мовні звороти, характерні для світу «Зірок й кісток». Ілюструючи, як саме Ольєр та Янн могли б існувати як романтична пара, автор схиляє читачів до певного прочитання оригінального твору.

Тож шипінг може впливати на сприйняття тексту, на якому заснований: стосунки між Янном і Ольєром стають центром уваги, у той час як значення взаємин між Янном і Мейрі чи Янном і Моною зменшується (або відкидається цілком).

Шипінг як стратегія інтерпретації іноді зводиться безпосередньо до перекладу. В 2019 р. фінал третього сезону популярного анімаційного серіалу «Леді Баг і Суперкіт» вийшов в українському дубляжі раніше, ніж іншими мовами. Ще до того як отримати переклад рідними мовами, шипери ГабНату (пари між Габрієлем і Наталі, двома основними антагоністами серіалу) святкували перемогу в приватних блогах на тамблері та серверах на дискорді: фанатам, які не знали української, здалося, що між персонажами пролунала фраза «Я люблю тебе». Україномовні фанати святкування не поділяли, адже могли чітко почути, що згадана фраза насправді звучала так: «Я зроблю все для тебе».

Перше питання, що постає в цьому контексті, — це питання хибної інтерпретації. Фактично, речення «Я зроблю все для тебе» пролунало, а фраза «Я люблю тебе» ні. Проте чи був сам процес хибним? Мова була цим конкретним фанатам (частково обізнаним із іншими слов'янськими мовами, частково цілком англомовним) невідома, але вони могли спостерігати за візуальним складником і знали попередній контекст. Процес читання (у цьому разі — перегляду) передбачає заповнення білих плям, і так сталося, що, коли мова перетворилася на одну суцільну лакуну, обрана ними стратегія інтерпретації (через домисел) допомогла її заповнити.

Можна припускати, що це забування, пригадування й доповнення є навмисним і часом може мати різні рівні. На мою думку, несподівана інтерпретація необов'язково є безпідставною. Важливіше фокусуватися на тому, які перспективи шипінг відкриває. Питання про прийняття тієї чи тієї інтерпретації у вивченні фанатства не має значення, адже ми маємо справу з конкретними фактами культури, які репрезентують фандоми-інтерпретатори, а не з абстрагованим конструктом читача.

Перейдімо до наступного прикладу того, як шипінг працює у ролі стратегії інтерпретації. «Я (Інша Романтика)» авторки Polunychna_Nicol [11] переосмислює новелу «Я (Романтика)» Миколи Хвильового у квір-аспекті. Фокусуючись на стосунках головного героя з Андрюшею, авторка зміщує акценти з революційних, ідеологічних і класових переслідувань на криміналізацію гомосексуальності. Розстріл матері тематично замінює розстріл коханця. На відміну від першотексту, наприкінці головний герой обирає втечу разом з Андрюшею (характерно, що тікають вони на Західну Україну).

Фанфік наслідує фрагментарний стиль новели М. Хвильового і навіть місцями цитує її безпосередньо. Водночас низка анахронізмів указує, що цей текст міг бути написаний лише з перспективи сучасності. По-перше, криміналізація гомосексуальності в СРСР загострилася вже після смерті М. Хвильового. По-друге, побіжно у фанфіку йдеться про те, що батька головного героя вбито на Західній Україні «за партизан-

ство» [11], що радше апелює до воєнної й повоєнної діяльності УПА, аніж до будь-чого, що відбувалося за життя М. Хвильового. Тобто таке прочитання є сучасним не лише через суспільні зміни у ставленні до гомосексуальності, а й через маркери українського національного міфу, що усталилися тільки в часи незалежності. У фанфіку загірну комуну замінюють Карпати.

І для фанфіку, і для оригінальної новели ключовим лишається питання ідентичності — громадянської, національної, сексуальної. Знамените «Я чекіст, але і людина» повторюється у фанфіку теж, але одразу за ним лунає різке заперечення: «Ні. Тепер нізащо не вигороджуватиму себе» [11]. Якщо в «Я (Романтика)» головний герой не суперечить «сторожеві своєї душі», то в «Я (Інша Романтика)» він обирає Андрюшу, «м'якшу» сторону своєї свідомості. Це, укупі з уже описаними деталями, є рефреймінгом не лише новели, а й самого М. Хвильового, вписуванням його в образ національної історії, що сформувався нині.

Не виникає жодного сумніву, що в усіх запропонованих досі прикладах шипінг виступає стратегією інтерпретації певного першотексту: прочитання почуттів Ольєра до Янна як потенційно взаємних призвело до написання фанфіку «Трави і пір'я»; рецепція «Я (Романтики)» з думкою про можливі стосунки головного героя з Андрюшею сформувало квірне переосмислення новели в «Я (Інша Романтика)»; навіть перегляд фільму «Леді Баг і Суперкіт» під призмою шипінгу призвів до прослуховування «Я зроблю все для тебе» як «Я люблю тебе». Однак, як указано вище, фокусом шипінгу стають не тільки вигадані персонажі, а й публічні особи. Але як можливо інтерпретувати, якщо тексту не існує?

Варто підкреслити, що фанатські спільноти не є статичними. Часто фанати зараховують себе до кількох фандомів водночас або ж залишають одну спільноту на користь іншої. Розвиток великих сайтів-агрегаторів фанфікшну, на зразок «Archive of Our Own», додатково сприяв поширенню спільних підходів до читання й усталенню спільної термінології. Концерт попгурту можна інтерпретувати як серіал, а промову політика — як концерт попгурту. Інакше кажучи, незалежно від походження об'єктів фанатства, фанати «зчитуватимуть їх як текст» [12, 64]. Якщо єдиного узгодженого канону не існує, він конструюється на основі наявної інформації.

У згаданому есеї К. Буссе йдеться про практику складання фіктивного наративу навколо окремих публічних фактів [2, 48]. Більшість дослідників так чи так погоджуються з її твердженнями, незалежно від типу фанфікшну про реальних осіб, який обговорюється. Так, Мелані Пайпер, помічаючи подібності між байопіками й фанфікшном про реальних осіб, звертає увагу на те, що в обох випадках публічні медійні факти складають канон відомих людей, а предметом реконструкції стає їхнє приватне життя [10]. Рейчел Вінтерс в одній з небагатьох статей, що фокусуються на політичному фанфікшні про реальних людей, завважує використання елементів канону з метою обґрунтувати фантазію, увиразнити чи сфаль-

шувати певні риси політика і, врешті, створити його ідеалізований образ [14].

Процес конструювання канону навколо реальних медійних осіб не надто різниться від фанатського «текстового браконьєрства», як його описав Г. Дженкінс: якісь елементи фанати лишають та інкорпорують у канон, якісь — відкидають [8, 7—50]. Попри відсутність єдиного автора, інтерпретація відбувається. Однак, варто розуміти, що йдеться вже не зовсім про реальних осіб, а радше про персонажів, спершу сконструйованих на їхній основі офіційними медійними наративами, а тоді реконструйованих фанатами.

Фанфікшн про реальних осіб лишається популярним не тільки серед англомовних авторів, а й в українських колах. Українські фандоми формуються не лише навколо традиційних знаменитостей, а й навколо письменників, історичних діячів та сучасних політиків. У творах, що продукують ці спільноти, можна простежити тенденції, характерні для фанфікшну про реальних осіб загалом: елементи реальності (тобто сконструйованого канону: точні дати подій, відомі біографічні деталі, елементи одягу тощо) поєднані з фантазією, що найчастіше стосується вигаданого романтичного чи сексуального аспекту приватного життя особи (тобто застосування стратегії шипінгу).

На цих текстах можна побачити, як саме шипінг взаємодіє з іншими стратегіями інтерпретації, зокрема пов'язаними з національною ідентичністю. Вибір зробити персонажем фанфіку, наприклад, Василя Вишиваного, може бути зумовленим як увагою до поширеного у фанфікшні тропу пошуку ідентичності, так і проукраїнськими поглядами.

Отже, шипінг становить певну стратегію інтерпретації — лінзу, крізь яку читачі сприймають текст. Шипери певної пари також є інтерпретаційною субспільнотою в межах їхньої фанатської спільноти, що є динамічною формацією. Фанфіки мають подвійну функцію: вони водночас і художні твори, які потребують інтерпретації, і критичні тексти, що пропонують певне прочитання канону (першотексту). Фанфіки не є безпосередньо тією ж інтерпретацією, що породжується в процесі читання, але виникає з неї. Це відповідь на відповідь, як і всі тексти, що формують інтерпретаційну спільноту (за С. Фішем). Поділяючи оптимізм К. Буссе щодо продуктивності теорії у роботі з фанфікшном, варто не забувати, що кожен фанфік — окреме явище масової культури, яке репрезентує свідомий авторський вибір, а не лише спонтанний і безпосередній акт інтерпретації. Можна спостерігати, що не тільки конвенційні художні наративи підлягають інтерпретації крізь призму шипінгу. Він може поширюватися і на реальних осіб, адже канон конструюється у процесі його переосмислення. Варто пам'ятати, що стратегії інтерпретації нечасто працюють цілком відокремлено. На створення «Я (Інша Романтика)» вплинула не лише фанатська ідентичність його авторки, а також її сучасна українська ідентичність. Отже, шипінг — це вагомий, але не єдиний інструмент інтерпретації у фанатських спільнотах.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Bothe G.* "If fandom jumped off a bridge, it would be onto a ship": An examination of conflict that occurs though shipping in fandom // Australian and New Zealand Communication Association Conference. Melbourne, Australia. July, 8. 2014. P. 1—12.
2. *Busse K.* "I'm jealous of the fake me": Postmodern Subjectivity and Identity Construction in Boy Band Fan Fiction // Framing Fan Fiction: Literary and Social Practices in Fan Fiction Communities. Iowa City: University of Iowa Press, 2017. P. 41—56.
3. *Busse K.* May the Force Be With You: Fan Negotiations of Authority // Framing Fan Fiction: Literary and Social Practices in Fan Fiction Communities. Iova City: University of Iowa Press, 2017. P. 99—120.
4. *Fish S.* Literature in the Reader: Affective Stylistics // New Literary History. 1970. № 2 (1). P. 123—162. https://doi.org/10.2307/468593
5. *Fish S.* Interpreting the "Variorum" // Critical Inquiry. 1976. № 2 (3). P. 465—485. URL: http://www.jstor.org/stable/1342862 (20.06.2024).
6. *Gonzalez V. M.* Swan Queen, shipping, and boundary regulation in fandom // Transformative Works and Cultures. 2016. № 22 (1). https://doi.org/10.3983/twc.2016.0669
7. *Hills M.* Fan Cultures. New York; London: Routledge, 2005. 207 p.
8. *Jenkins H.* Textual Poachers: Television Fans and Participatory Culture. New York; London: Routledge, 2005. 346 p.
9. *Parry O. G.* "Shipping" (as) Fandom and Art Practice // Fandom as Methodology: A sourcebook for artists and writers / ed. By Catherine Grant, Kate Random Love. Cambridge; London: Goldsmiths Press, 2019. P. 127—146.
10. *Piper M.* Real body, fake person: Recontextualizing celebrity bodies in fandom and film // Transformative Works and Cultures. 2015. № 20. https://doi.org/10.3983/twc.2015.0664
11. *Polunychna_Nikol.* Я (Інша Романтика) // Archive of Our Own. 2022. URL: https://archiveofourown.org/works/42899409 (20.06.2024)
12. *Sandvoss C.* The death of the reader?: Literary theory and the study of texts in popular culture // The Fan Fiction Studies Reader / ed. by Karen Hellekson, Kristina Busse. Iova City: University of Iowa Press, 2014. P. 61—74.
13. *Stanislaw_NAST.* Трави і пір'я // Archive of Our Own. 2023. URL: https://archiveofourown.org/works/48369943 (20.06.2024)
14. *Winter R.* Fanon Bernie Sanders: Political real person fan fiction and the construction of a candidate // Transformative Works and Cultures. 2020. № 32. https://doi.org/10.3983/twc.2020.1679

Отримано 21 червня 2024 р.

REFERENCES

1. Bothe, G. (2014). "If fandom jumped off a bridge, it would be onto a ship": An examination of conflict that occurs though shipping in fandom. *Australian and New Zealand Communication Association Conference, 7*(8), 1—12.
2. Busse, K. (2017). "I'm jealous of the fake me": Postmodern Subjectivity and Identity Construction in Boy Band Fan Fiction. In *Framing Fan Fiction: Literary and Social Practices in Fan Fiction Communities* (pp. 41—56). Iowa City: University of Iowa Press.

3. Busse, K. (2017). May the Force Be With You: Fan Negotiations of Authority. In *Framing Fan Fiction: Literary and Social Practices in Fan Fiction Communities* (pp. 99—120). Iowa City: University of Iowa Press.
4. Fish, S. (1970). Literature in the Reader: Affective Stylistics. *New Literary History, 2*(1), 123—162. https://doi.org/10.2307/468593
5. Fish, S. (1976). Interpreting the "Variorum." *Critical Inquiry*, *2*(3), 465—485. http://www.jstor.org/stable/1342862
6. Gonzalez, V. M. (2016). Swan Queen, shipping, and boundary regulation in fandom. *Transformative Works and Cultures*, *22*(1). https://doi.org/10.3983/twc.2016.0669
7. Hills, M. (2005). *Fan Cultures*. New York; London: Routledge.
8. Jenkins, H. (2005). *Textual Poachers: Television Fans and Participatory Culture.* New York; London: Routledge.
9. Parry, O. G. (2019). "Shipping" (as) Fandom and Art Practice. In Catherine Grant, & Kate Random Love (Eds.), *Fandom as Methodology: A sourcebook for artists and writers* (pp. 127—146). Cambridge; London: Goldsmiths Press.
10. Piper, M. (2015). Real body, fake person: Recontextualizing celebrity bodies in fandom and film. *Transformative Works and Cultures*, *20*. https://doi.org/10.3983/twc.2015.0664
11. Polunychna_Nikol. (2022). Ya (Insha Romantyka). *Archive of Our Own*. https://archiveofourown.org/works/42899409 [in Ukrainian]
12. Sandvoss, C. (2014). The death of the reader?: Literary theory and the study of texts in popular culture. In Karen Hellekson, & Kristina Busse (Eds.), *The Fan Fiction Studies Reader* (pp. 61—74). Iova City: University of Iowa Press.
13. Stanislaw_NAST. (2023). Travy i piria. *Archive of Our Own*. https://archiveofourown.org/works/48369943 [in Ukrainian]
14. Winter, R. (2020). Fanon Bernie Sanders: Political real person fan fiction and the construction of a candidate. *Transformative Works and Cultures*, *32.* https://doi.org/10.3983/twc.2020.1679

Received 21 June 2024

Mariia Panforova, graduate student
National University of Kyiv-Mohyla Academy
2 H. Skovorody st., Kyiv, 04070
e-mail: m.panfiorova@ukma.edu.ua
ORCID https://orcid.org/0000-0003-3328-0304

SHIPPING AS AN INTERPRETIVE STRATEGY

As the author finds the available definitions of the shipping practice insufficient, the paper starts with a new proposed definition: shipping is an interpretive strategy that involves perceiving a relationship between two or more fictional characters (or media personalities) as romantic and/or sexual. After clarifying the term 'interpretive strategy' as established by S. Fish, the paper proceeds to examples of shipping influencing the reading of the original text, particularly in the creation of fanfiction. The analysis reveals how a fanfiction piece inspired by M. Khvylovyi not only reframes the themes of the original text through shipping but also reinterprets Khvylovyi himself, bringing his figure closer to the modern idea of the Ukrainian national myth.

The paper also addresses potential issues with the proposed definition, especially concerning the inclusion of RPF despite the theory's purely literary origin. Since interpretive communities are unstable and ever-changing, and the same is true for the fan communities, strategies first applied for the benefit of media analysis were transferred to RPF

fandoms, as members continually migrate and change their interests. Additionally, the process of creating fanfiction about real people requires a certain level of canon construction. When creating RPF, authors choose which aspects of publicly available information to include or exclude, similarly to what H. Jenkins described in his underlying work "Textual Poachers." This interpretive process still needs guiding strategies, and thus the theory still functions.

The paper concludes with affirmation of shipping as a powerful interpretation tool. It must be noted, however, that its application is often influenced by other factors, particularly the reader's national identity.

***Keywords*:** fanfiction, fandom, reader, real person fiction, Ukrainian literature, receptive aesthetics, national identity.

Наші презентації

Когут С. **Творчість Михайла Рудницького у контексті міжвоєнної доби: монографія / відп. ред. Л. Сніцарчук.**

Львів, 2024. 232 с.

Комплексно досліджено творчу спадщину відомого львівського вченого, письменника та журналіста Михайла Рудницького в багатьох аспектах: літературознавчому, історико-літературному, літературно-критичному, теоретичному, видавничому, організаційному. Дослідження сфокусоване на доробку М. Рудницького міжвоєнного періоду, бо саме тоді він опублікував свої найцікавіші й найцінніші праці, ставши одним із провідних тогочасних літературних діячів. Міжвоєнний період (надто 1930-ті роки) в Галичині вирізнявся сильним ідеологічним розшаруванням і протистоянням. Діяльність М. Рудницького — один із складників чи навіть каталізаторів культурного життя Галичини.